

ע"פ 2068/03/17 - מדינת ישראל נגד דורון נוימרק

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 2068-03-17 מדינת ישראל נ' נוימרק
עפ"ת 61001-03-17 נוימרק נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט ערן קוטון
מערערת/משיבה שכנגד	מדינת ישראל
נגד	
משיב/מערער שכנגד	דורון נוימרק

פסק דין

כללי

1. לפני ערעור וערעור שכנגד אשר הדיון בהם אוחד.
2. עסקינן בערעורים על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (להלן: "**בית משפט קמא**"), שניתן בגדרי ת"ד 744-10-12 **מדינת ישראל נ' נוימרק**. מצד המדינה הוגש ערעור על קולת העונש בגדרי עפ"ת 2068-03-17. מצד דורון נוימרק הוגש ערעור על הכרעת הדין בגדרי עפ"ת 61001-03-17. לשם הנוחות יוגדר דורון נוימרק כ"מערער" הגם שהוא משיב בערעור המדינה, ואילו המדינה תוגדר כ"משיבה" הגם שהיא אף מערערת.

ההליך לפני בית משפט קמא

3. על-פי עובדות כתב האישום שהונח לפני בית משפט קמא, בתאריך 30/5/12, בסמוך לשעה 21:00, נהג המערער ברכב פרטי מסוג מיצובישי (להלן: "**הרכב**") בכביש מס' 2 מכיוון צפון לכיוון דרום. אותה עת נסע י פ (להלן: "**הנפגע**") בקטנוע (להלן: "**הקטנוע**") מאחורי המערער, בכיוון נסיעה זהה. המערער נהג ברשלנות, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, סטה לימין ופגע במעקה בטיחות מברזל, חזר לנתיב, חסם דרכו של הקטנוע ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נחבל הנפגע חבלות של ממש, כן נחבל המערער עצמו ושני כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

4. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כי לא היה כל מגע בין כלי הרכב. לפיכך התקיים בבית משפט קמא הליך הוכחות במסגרתו העידו מטעם המשיבה מספר עדים, לרבות בוחן תנועה (להלן: **"הבוחן"**). מטעם המערער העיד גם מומחה לבחינת תאונות דרכים (להלן: **"המומחה"**).

5. הגרסאות אשר מסר המערער בחקירה ובבית משפט קמא היו עקביות. לדבריו נסע ברכב מאחורי הקטנוע בנתיב הימני. כאשר החל לעקוף את הקטנוע דרך הנתיב השמאלי, סטה הקטנוע לכיוונו. על-מנת להימנע מפגיעה, סטה המערער לשמאל ופגע במעקה בטון בצדו השמאלי של הכביש. לאחר הפגיעה במעקה הבטון השתלט המערער מיד על הרכב ועצר בשול הימני. המערער עמד איתן מאחורי גרסתו כי לא היה כל מגע בין הרכב לקטנוע. המערער לא ידע להסביר את הנזקים שנמצאו בצד ימין של הרכב.

6. בהכרעת דין מקיפה ומפורטת, מצא בית משפט קמא להעדיף את חוות דעתו של הבוחן על פני חוות דעת המומחה ועל פני גרסת המערער. על-פי חוות דעתו של הבוחן, הרכב סטה לימין מנתיב נסיעתו תוך כדי סחרור עם כיוון השעון. הרכב פגע עם חזית חלק שמאל במעקה הברזל בצדו הימני של הכביש, המשיך להסתחרר עם כיוון השעון ופגע עם הפינה האחורית שמאלית במעקה הברזל. לאחר מכן חזר הרכב לנתיב, כאשר המערער אינו שולט בו והרכב מזגזג. במהלך התנהלות הרכב בנתיב הימני, לאחר שפגע במעקה הברזל, היה מגע בין דופן ימין של הרכב לדופן שמאל של הקטנוע. כתוצאה מהמגע התהפך הקטנוע לצד שמאל והמשיך בהחלקה על דופן שמאל עד שנעצר. הרכב המשיך בתנועה עד שנעצר בסמוך לשול ימין.

7. בית משפט קמא הרשיע את המערער בעבירות הבאות: סטייה מנתיב נסיעה בהתאם לתקנה 40(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: **"התקנות"**); נהיגה רשלנית לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: **"הפקודה"**); גרימת חבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודה; והתנהגות הגורמת לנזק לגוף ולרכוש בהתאם לתקנה 21(ב)(2) לתקנות.

8. לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש ואף את דברי הנפגע, גזר בית משפט קמא על המערער העונשים הבאים: פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים בפועל בניכוי חודש פסילה מנהלית; 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה של נהיגה בעת פסילה לפי סעיף 67 לפקודה; פסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהמערער לא יעבור אותה עבירה שעליה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה; קנס בסך 3,000 ₪ אשר ישולם ב-6 תשלומים שווים ורצופים; פיצוי לנפגע בסך 3,000 ₪.

תמצית טענות המערער

9. בהודעת ערעור ערוכה כדבעי, מפורטת ומנומקת, ניתח המערער את הכרעת הדין שניתנה על ידי בית משפט קמא, תוך הפנייה לשגיאות אשר לדידו נפלו בקביעת הממצאים בידי בית משפט קמא. סבור המערער כי באמצעות המומחה אשר העיד בבית משפט קמא, הצליח לקעקע את מסקנות הבוחן שהעיד מטעם המשיבה. לפיכך, על פי הטענה, לא הצליחה המשיבה להוכיח את הגרסה המפלילה מעבר לכל ספק סביר ולא עלה בידה להוכיח את טענותיה במידת הוודאות הנדרשת.

10. המערער התייחס לטעויות וספקות בדוח הבוחן, תוך הפנייה לדוח ולעדויות של הבוחן בבית משפט קמא. כן ציין כי נוכח הכשלים בפעולת הבוחן והשינוי בגרסתו, לא היה מקום לבסס ממצאים כנגד המערער על עדותו.

11. לטענת המערער, קשה למצוא הלימה בין נוסח כתב האישום לבין גרסת הנפגע לפיה לא הבחין בכל רכב שהוא סביבו. גם אם נכונה טענת הנפגע כי בעקבות התאונה התעלף והתעורר רק בסמוך לפינוי על-ידי אמבולנס, אין זה ברור כיצד זה לא הבחין ברכבו של המערער אשר נסע לכאורה לפניו עוד בטרם אירעה התאונה. מכאן ביקש המערער להסיק כי נסע מאחורי הנפגע דווקא, ואז, כגרסתו, עקף את הקטנוע והתנגש בקיר הבטון בצדו השמאלי של הכביש.

12. עוד טען המערער כי המסקנות שהסיק הבוחן מסימני הדחיפה אשר איתר על הכביש הן מסקנות שגויות. הבוחן טען כי סימני הדחיפה קשתיים והם מעידים על היגוי חד לימין, ברם הוא לא מדד כלל את רדיוס הקשת. למעלה מכך הקשת היתה אמורה להיות קמורה ימינה ולא קעורה שמאלה כפי שהציג בתרשים שערך. בצילומים שצילם הבוחן נראים סימני דחיפה ישרים המלמדים על פגיעה בקיר הבטון. בהקשר זה אף תיקן הבוחן את מסקנתו במהלך חקירתו הנגדית, כך שהבהיר כי סימני הדחיפה הם של שני הגלגלים השמאליים של הרכב ולא של שני הגלגלים הקדמיים כפי שגרס בתחילה.

לטענת המערער, בית משפט קמא אמנם עסק בהכרעת דינו בסוגיות אלו, אך שגה בכך שקבע כי המומחה לא סיפק כל הסבר חלופי לאופי הנזקים שנגרמו לצד שמאל של הרכב (וכללו הטבעה של צורת W כצורת מעקה הברזל) ולנזקים שנגרמו למעקה הברזל. בהקשר זה טען המערער כי על הבוחן היה להצביע על תרחיש שהוא מעבר לכל ספק סביר ורק במצב זה הנטל לעורר ספק סביר היה אמור לעבור לכתפיו.

נטען כי הבוחן לא הצליח לקבוע על-פי הממצאים את נקודת סיום הסחרור של הרכב ואת נקודת המגע בין הרכב לקטנוע. מדובר בשלבים קריטיים ומהותיים להבנת ההתרחשויות, שבהעדרם לא היה ראוי לאמץ את קביעות הבוחן. למסקנה זו נכון היה להגיע אף נוכח מחדלי חקירה ונזקים ראייתיים עליהם הצביע המערער בבית משפט קמא. בהקשר זה נטען שהבוחן לא בדק כיאות את קיר הבטון ולא שב לזירה לאחר שנודעה לו גרסת המערער. אף לא נערך שחזור והשוטר הראשון שהגיע לזירה לא רשם פרטיהם של אזרחים אשר סיפרו שרכב נוסף (שלישי) היה מעורב בתאונה. הבוחן לא בירר דבר על מקום מציאת תיק ומטבעות בידי שוטרים שהגיעו לזירה. הבוחן נמנע מלשלוח את צמיג הרכב לבדיקה בניגוד להנחיות המשטרה, ולא בדק את פלט השיחות בטלפון הנייד של הנפגע, תוך התעלמות מגרסת המערער לעניין זה.

13. אשר לגרסת המערער, נטען כי היצמדותו לגרסתו לפיה אינו זוכר מגע בין כלי הרכב, מחזקת את אמינותו כיוון שגרסה אחרת היתה יכולה לפעול לטובתו.

סבור המערער כי בית משפט קמא שגה משדחה את גרסתו לפיה סטה לשמאל עת הבחין בנהג הקטנוע נוסע מימינו. עוד סבור הוא כי עצם קביעתו של בית משפט קמא לפיה דוח הבוחן אינו מדויק, מצדיקה אף את הקביעה לפיה המשיבה לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה בהליך פלילי. אף השגותיו של המומחה על מסקנותיו של הבוחן, לא נסתרו. גם אם עבר אל כתפי המערער הנטל המשני לטעת ספק סביר בטענות המשיבה ובראייתיה, הרי צלחה דרכו של המערער לעורר את הספק הסביר הנדרש מכוח תמונות המשתקפות מלוח תצלומים שהוגש על ידי המשיבה, ונוכח התרחיש אותו תיאר המערער בעדותו ובגרסתו החקירתית, שהוא תרחיש אפשרי לתאונה מושא ההליך.

14. בדיון שהתקיים חזר ב"כ המערער על טענותיו הארוכות שפורטו בהודעת הערעור תוך מתן דגש לסוגיות פרטניות. כן ביקש לדחות את ערעור המשיבה על קולת העונש. לטענתו, גזר דינו של בית משפט קמא אינו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה והוא מתאים והולם את נסיבותיו של האירוע מושא האישום, את נסיבות ההליך בכללותו ואת נסיבותיו האישיות של המערער.

15. ב"כ המערער טען כי למרות דבריו של הנפגע, מאז האירוע מושא ההליך, הוא יצא את גבולות הארץ פעמים רבות לנסיעות בילוי ונופש. פעילות זו אינה מתיישבת עם טענותיו בדבר הפסד כושר השתכרות וחוסר יכולת לעבוד כראוי. כן נטען שפוליסת הביטוח אשר כיסתה את נהיגת הנפגע בקטנוע היא פוליסת ביטוח מיוחדת, אשר לצדה דמי ביטוח נמוכים באופן חריג, אך מנגד, השתתפות עצמית בסכום גבוה. סכום זה מטרתו למנוע מנהגי אופנועים להיות מעורבים בתאונות דרכים. כן הוסבר כי בהליך אזרחי המתנהל במקביל, בו מיוצג המערער בידי בא כוחו בהליך דנן, הסכימה חברת הביטוח לשאת בתשלום הפיצוי הנדרש מבלי לחייב את המערער.

תמצית טענות המשיבה

16. בערעור שהגישה המשיבה על קולת העונש, נטען כי בית משפט קמא לא ייחס את החומרה הראויה והמתבקשת לעבירות בהן הורשע המערער. כן נטען כי ראוי היה לתת משקל רב יותר לחומרת הפגיעות מהן סבל וסובל הנפגע. הלה נאלץ לעבור מספר רב של ניתוחים ונותר עם נכות יציבה בשיעור של 73%. הנפגע אף העיד בבית משפט קמא ותיאר כיצד השתנו חייו בעקבות התאונה, וכי אף כיום הוא אינו מסוגל לעבוד באופן מלא.

עוד נטען כי בית משפט קמא לא ייחס משקל מספיק לעובדה שהמערער לא נטל אחריות על מעשיו וניהל הליך הוכחות ארוך.

נוכח כל אלו סבורה המשיבה כי העונש אשר הוטל על המערער מהווה סטייה לקולא מרמת הענישה המחייבת בנסיבות דומות. לדידה ראוי היה להטיל על המערער רכיב של מאסר בפועל, וכן פסילה לתקופה שלא תפחת מארבעים חודשים.

17. בדיון שהתקיים חזרה המשיבה על טענותיה לעניין קולת העונש.

כן טענה שאין להתערב בקביעותיו של בית משפט קמא המבוססות על העדויות שנשמעו לפניו, על ממצאי מהימנות, ועל הראיות שהובאו, המתיישבים כולם עם נתונים חיצוניים ועם ראיות אובייקטיביות שנאספו במהלך החקירה, כמו גם על דחיית גרסתו של המערער כבלתי מהימנה.

18. הנפגע ביקש אף הוא לשאת את דברו בהליך הערעור ועל מנת לאפשר שקולו יישמע נדחה הדיון, שכן בעת הדיון הראשון הוא שהה בניכר.

הנפגע הדגיש שהמערער לא נטל אחריות על מעשיו והגשת הערעור על הכרעת הדין מוכיחה זאת. לטענתו, למרות שחלפו חמש שנים מקרות התאונה, הוא עדיין מנהל הליך אזרחי ביחס לנזקיו. הנפגע, לדבריו, עבר 11 ניתוחים וממתין לניתוח נוסף. כאביו אינם ניתנים לתיאור. במהלך הניתוחים היה מורדם למעלה מעשרים וארבע שעות. לטענתו, גזר דינו של המערער הוא כה מקל, עד כי עורכי דין העוסקים בתחום התעבורה פנו אליו על מנת לקבל עותק מגזר הדין שיוכל לשרת את לקוחותיהם. הפיצוי שנקבע בגזר הדין, העומד על 3,000 ₪, אינו עולה בקנה אחד עם הנזק הממוני שנגרם לו, שכן פוליסת הביטוח המכסה את נהיגתו מחייבת השתתפות עצמית בסכום של 25,000 ₪. סכום זה נוכה מדמי הביטוח ששולמו. לגישתו, יש לפסוק לזכותו פיצוי נוסף על סך 22,000 ₪ וכן להחמיר בצורה משמעותית בעונשו של המערער, תוך הטלת עונש מאסר לריצוי בפועל.

דיון והכרעה

19. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי ענייניו של המערער.

20. בערעורו על הכרעת הדין מבקש המערער לחלוק בעיקר על ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות שנקבעו בידי בית משפט קמא.

הלכה עמנו לפיה בית משפט של ערעור לא יטה להתערב בממצאי עובדה וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט הדיוני. הטעם לכך נעוץ בעובדה שלערכאה הדיונית יתרון ממשי באשר היא שומעת את המעורבים השונים ומתרשמת מכולם באופן בלתי אמצעי. די להזכיר לעניין זה את האמור בע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל (5/6/13) -

"הלכה מושרשת היא כי לא בנקל יתערב בית משפט של ערעור בקביעות מהימנות וממצאים עובדתיים של בית משפט קמא. הנחת המוצא היא כי ערכאת הערעור, חסרה את הכלים להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדויות שנשמעו בפני הערכאה הדיונית, ומסקנותיה מתבססות, ככלל, אך על החומר הכתוב המונח לפניו (ראו, מבין רבים אחרים, ע"פ 6908/10 דוד נ' מדינת ישראל (2.1.2013); ע"פ 2661/12 פלוני נ' מדינת ישראל (19.11.2012); ע"פ 12/60 עמר נ' מדינת ישראל (7.11.2012))."

21. להלכה זו מספר חריגים בהם הרציונל העומד בבסיס ההלכה נחלש או כלל אינו מתקיים (להרחבה,

ראו: גבריאלי הלוי, **תורת דיני הראיות** (כרך ד, 2013) בעמ' 819-806; גבריאלי הלוי, **תורת הדין הפלילי** (כרך ד, 2011) בעמ' 104-92; עמנואל גרוס, "חקר האמת והביקורת השיפוטית - התערבות של ערכאת ערעור בממצאי עובדה: עיון נוסף", **ספר גבריאלי בך** (בעריכת דוד האן, דנה כהן-לקח ומיכאל בך, 2011) 225).

22. בענייננו טען המערער כי הכרעת הדין נסמכה בעיקרה על חוות דעת (זו של הבוחן וזו של המומחה) ועל ניתוחן. בנסיבות אלו לדידו אין עדיפות לערכאה הדיונית שכן מדובר בראיות אובייקטיביות. בטענה זו קיימת אמנם מידה של צדק, ברם, נדבר מהותי בהכרעת דינו של בית משפט קמא הוא התרשמותו הבלתי אמצעית מחוסר מהימנותו של המערער וממהימנות הנפגע. בהקשר זה לא ניתן לומר כי עניינו של המערער נימנה על המקרים החריגים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות.

בית משפט קמא התרשם מן העדים באופן בלתי אמצעי, ניתח את העדויות ועימת אותן עם יתר הראיות שבאו לפניו. לסופו של יום הגיע בית משפט קמא למסקנה מבוססת ומעוגנת היטב.

23. כבר בהודעתו הראשונה גרס המערער כי לא היה כל מגע בין הרכב לקטנוע, וכי הנזקים לרכב נגרמו כתוצאה מהתנגשותו במעקה הבטון בצדו השמאלי של הכביש. גרסה זו אינה מתיישבת עם הממצאים שנתגלו בזירה ומלמדים, הן לדעת הבוחן והן לדעת המומחה, על מגע בין הרכב לקטנוע ועל התנגשות הרכב במעקה הברזל בצדו הימני של הכביש. למעלה מכך, לדברי הבוחן, אף לא נמצא כל סימן, בזירה או ברכב, להתנגשות במעקה הבטון. המערער לא סיפק הסבר סביר ומספק לממצאים שלא תאמו את גרסתו.

24. בגרסתו הראשונה אשר נמסרה בתאריך 3/6/12 לא אמר המערער בשום שלב שאינו זוכר דבר מה מן התאונה אלא סיפק תיאור שלם של האירוע מתחילתו ועד סופו. אף צוירה סקיצה המתארת את ההתרחשות. רק לאחר שעומת בהודעה נוספת עם הממצאים בזירה, אמר המערער: "במעקה מצד ימין לא זכור לי שפגעי".

בעדותו בבית משפט קמא נותר המערער מחד גיסא איתן מאחורי גרסתו, אך מאידך גיסא פעמים רבות כאשר עומת עם הממצאים אמר שאינו זוכר.

25. גרסתו הראשונה של המערער היא גרסה המסירה את האחריות לתאונה מכתפיו. גרסה זו מסבירה לכאורה את הנזקים בצדו השמאלי של הרכב ומשליכה את האחריות על כתפי הנפגע. גרסה זו מסר המערער עוד טרם נודעו לו הממצאים שנמצאו בזירת התאונה על-ידי הבוחן.

בנסיבות אלו איני סבור שבכוחה של טענת ה'מיגו' שהעלה ב"כ המערער כדי לשנות את מסקנתו של בית משפט קמא (על אודות המונח 'מיגו' ראו: נחום רקובר, **ניבי התלמוד** (1990) בעמ' 230). זאת כיוון שייתכן כי בעת שמסר המערער את גרסתו "החלשה" סבר שגרסה זו היא המוצלחת ביותר, וכל שינוי מאוחר של גרסה זו,

בהתאם לממצאי החקירה, היה עלול להיות בעוכריו.

26. אשר לטענות המערער ביחס למחלוקת שבין הבוחן למומחה, סבורני כי לא נפל פגם בניתוח ובמסקנותיו של בית משפט קמא, ודאי לא פגם המצדיק התערבות.

בית משפט קמא ניתח ביסודיות ובהרחבה כל אחת מן הטענות שהעלה המערער ולא מצאתי בטענות שהועלו בערעור טענות מהותיות אשר לא זכו למענה ראוי וברור בהכרעת הדין.

27. כמפורט לעיל טען המערער כי שגה בית משפט קמא כאשר קבע שחוות דעת המומחה אינה מעוררת ולו ספק סביר בדבר אשמתו של המערער. בהקשר זה מקובלות עליו טענות המשיבה שנטענו בדיון בכל הקשור להעברת הנטל הטקטי להבאת ראיות או למתן הסבר סביר לגבי אופן ההתרחשות.

28. אין מחלוקת על כך שלא ניכרו בעיות או פגמים בתנאי הדרך ועל כך שהרכב נהוג בידי המערער סטה מנתיבו. בנסיבות אלו קמה חזקה לפיה הסטייה מקורה ברשלנות הנהג. הנטל לעורר בנדון ולו ספק סביר עובר לכתפי הנהג (ראו לדוגמא: ע"פ 2619/14 פלוני נ' מדינת ישראל (30/11/14); ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (13/5/15); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (22/12/15); עפ"ת (מחוזי מרכז) 44803-05-15 בן לולו נ' מדינת ישראל (1/10/15); עפ"ת (מחוזי ירושלים) 22128-03-11 מדינת ישראל נ' ישראל גרינימן; עפ"ת (מחוזי חיפה) 11934-05-13 נסאר נ' מדינת ישראל (28/9/13); עפ"ת (מחוזי חיפה) 22197-05-11 דכוור נ' מדינת ישראל (18/8/11)).

29. למסקנה דומה ניתן היה להגיע אף באמצעות החלטה של החזקה הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. זאת כיוון שטענות המערער לגבי הטעמים לסטייתו מן הנתיב הן למעשה טענות לתחולת הגנת הצורך המעוגנת בסעיף 34 לחוק העונשין (וראו שם גם סעיפים 34טז ו-34כב(ב)).

30. משנמצא כי גרסת המערער לגבי אופן התרחשות התאונה אינה מתיישבת עם הממצאים ואינה מהימנה; משנמצא כי חוות דעתו של המומחה אינה תואמת לגרסתו של המערער ואף סותרת אותה במספר נקודות; נותר התרחיש שאותו הציע המומחה כאפשרות תיאורטית וספקולטיבית גרידא, כזו אשר אין בה כדי לעורר ספק סביר.

31. על יסוד האמור עד כה סבורני כי יש לדחות את ערעור המערער על הכרעת הדין.

32. בכל הקשור לערעורה של המשיבה, אף כאן סבור אני כי אין מקום להתערבות בקביעותיו של בית משפט קמא ובעונש שגזר על המערער.

הלכה עמנו כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בענישה שהוטלה בערכאה הדיונית אלא במקרים בהם ניכרת סטייה ממשית מן הענישה המקובלת והראויה, או כאשר נפלה שגגה בגזר הדין שיש לתקנה.

33. נפסק לדוגמא בע"פ 8317/16 **מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן** (4/6/17) -

"[...] לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם העונש שנגזר חורג במידה ניכרת מרמת הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים (ראו: ע"פ 5889/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.1.2017); ע"פ 3196/16 טספאנס נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.12.2016); ע"פ 4377/16 תורק נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (6.10.2016); ע"פ 8376/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (18.8.2016)). דומה כי כלל זה נכון ביתר שאת לגבי ערעור המדינה על קולת העונש, ולו מן הטעם שערכאת הערעור אינה נוטה למצות את הדין עם הנאשם (ראו למשל: ע"פ 5750/16 מדינת ישראל נ' חשאן, פסקה 10 (23.4.2017); ע"פ 6720/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 (7.3.2017); ע"פ 1079/16 מדינת ישראל נ' נחמן, פסקה 28 (1.8.2016); ע"פ 2529/14 מדינת ישראל נ' טלאב, פסקה 5 (31.1.2015))."

34. עיון בגזר דינו המפורט והמנומק של בית משפט קמא מעלה כי בית משפט קמא נתן משקל לכל הנתונים הצריכים לעניין ולסופו של יום הטיל על המערער עונש ראוי ומאוזן, אשר יש בו ביטוי והתחשבות בשיקולים הרלוונטיים, הן לחומרא והן לקולא.

35. בית משפט קמא סבר כי רשלנות המערער אינה ברף חומרה גבוהה, נטל בחשבון את היעדרן של הרשעות תעבורתיות (עובר לאירוע) ואת נסיבותיו האישיות של המערער. בית משפט קמא התייחס לחוסר ניסיונו של המערער בהיותו נהג חדש בעת הרלוונטית, ובה בעת לא התעלם מנזקי הנפגע.

נוכח כל אלו, אין לומר שהעונש סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים באופן שמצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

לרמת ענישה בנסיבות דומות ראו גם: רע"פ 7208/14 **מרגוליס נ' מדינת ישראל** (12/11/14).

36. לא מצאתי לנכון אף להתערב בסכום הפיצוי שנפסק לטובת הנפגע. בית משפט קמא שמע את עדות הנפגע בכל הקשור לנזקים שנגרמו לו בעקבות התאונה ובכלל זאת בדבר סכום ההשתתפות העצמית ששילם, ואף קיבל ראיות לעניין מצבו הבריאותי. לסופו של יום, חויב המערער בפיצוי בסך 3,000 ₪. משהובהר כי הליך אזרחי תלוי ועומד בין הצדדים (הנפגע והמערער), וכי בהליך מעורבות גם חברות הביטוח, סבור אני כי נושא הפיצוי ראוי שיתברר במלוא היקפו בפני הערכאה הדנה בהליך האזרחי.

סוף דבר

37. אני דוחה את שני הערעורים שהוגשו הן על ידי המערער והן על ידי המשיבה.

עמוד 8

הצדדים הביעו הסכמתם לקבל את פסק הדין ללא צורך בהתייצבות לדיון נוסף.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, י"א סיוון תשע"ז, 05 יוני 2017, בהעדר הצדדים.